

Ngay tại thế, người Công giáo nào “sống lại với Chúa”?

Nghe hoài câu “sống lại với Chúa”, “sống lại phần linh hồn” v.v... nhưng hình như không mấy ai cảm nghiệm được. Không cảm nghiệm do không hiểu thế nào là “sống lại với Chúa”.

Một ngày Sabát kia, Đức Chúa Giêsu đến nhà một ông thủ lãnh nhóm Phariseu để dùng bữa: họ cố dò xét Người. Và kìa trước mặt Đức Chúa Giêsu, có một người mắc bệnh phù thũng. Người lên tiếng nói với các nhà thông luật và những người Phariseu: “Có được phép chữa bệnh ngày Sabát hay không?” Nhưng họ làm thinh. Người đỡ lấy bệnh nhân, chữa khỏi và cho về. Rồi Người nói với họ: “Ai trong các ông có đứa con trai hoặc có con bò sa xuống giếng, lại không kéo nó lên ngay, dù là ngày Sabát?” Và họ không thể đáp lại những lời đó. (Lc 14,1-6).

Chuyện trên cho thấy Chúa vẫn tôn trọng lề luật, nhưng khi gặp tình huống cần đến lòng yêu thương, lề luật phải lùi lại phía sau theo luận lý (logique): “Ngày Sabát được tạo nên cho con người, chứ không phải con người cho ngày Sabát...” (Mc 2,27).

Có 3 bậc sống tâm linh: 1/ Bậc sống không luật lệ (của những người bất lương). 2/ Bậc sống theo luật lệ (của những người lương thiện). 3/ Bậc sống yêu thương (của Kitô hữu được Phúc âm hóa). Ở bậc sống 1 người ta chìm trong tội lỗi (chết về phần linh hồn); ở bậc sống 2 người ta chìm trong luật lệ (vẫn chết vì bị lề luật ám ảnh); còn ở bậc sống 3 người ta tràn ngập yêu thương (sống bằng Lời Chúa).

Vậy người Công giáo nào biết sống yêu thương như Chúa dạy, người đó sống lại với Chúa, họ bước ra khỏi 3 loại nấm mồ:

- Nấm mồ **sợ luật** (nỗi sợ lề luật đã giết chết mọi sự sáng tạo)
- Nấm mồ **bám víu và câu nệ vào luật** qua các hình thức rườm rà (chết vì sống nô lệ)
- Nấm mồ **sợ tội lỗi do luật** (chết vì luôn bị ám ảnh tội lỗi do luật).

“...Anh em không biết điều này sao: Luật chỉ có hiệu lực đối với người ta, bao lâu người ta còn sống...” (Rm 7,1). Thánh Phaolô nói thêm: “Nhưng nay, chúng ta không còn bị Lề Luật ràng buộc nữa, vì chúng ta đã chết đối với cái vẫn giam hãm chúng ta. Như vậy, chúng ta phục vụ Thiên Chúa theo tinh thần mới, chứ không theo bản văn cũ của Lề Luật”. (Rm 7,6)

Người Công giáo nào luôn bám vào hình thức là đang chết. Ngược lại ai coi trọng tinh thần (sống yêu thương) thì “sống lại với Chúa”; những người sau không phá luật hay coi khinh lề luật, nhưng vì chú trọng lòng yêu thương nên lề luật không đè nặng họ.

Thử nêu một minh họa. Có hai học sinh:

- Học sinh thứ nhất không hiểu học: đi học chỉ vì sợ ba mẹ mắng, vào trường

giữ mình luôn nghiêm túc chỉ vì sợ sai nội quy, nghe giảng chăm chỉ vì sợ thầy cô phạt, học bài đầy đủ vì sợ thi rớt, giữ hết mọi thứ quy luật vì sợ bị đuổi học...

- Học sinh thứ hai hiểu học: đến trường mãi mê lo học để thu lượm thật nhiều kiến thức, mãi mê đến độ quên cả nội quy... dù vậy vẫn không bao giờ coi thường nội quy hay đi ra ngoài nội quy.

Học sinh thứ hai là hình ảnh người Công giáo sống yêu thương; họ thật sống lại với Chúa ngay tại thế.

Chúa luôn giảng dạy con cái bằng dụ ngôn “*Mở miệng ra là Ta nói dụ ngôn*” (Mt 13,35), việc Người chết và sống lại cũng như một dụ ngôn: chết bởi và giữa những kẻ có tội (kẻ trộm cướp, quân dữ và sự mù quáng của dân chúng là ẩn dụ), chết vì sự chấp nê hình thức (do bọn biệt phái và kinh sư giết là một ẩn dụ nữa), chết để sống lại (bước ra khỏi mộ của hình thức là ẩn dụ tiếp) để sống lại, sống một tinh thần hoàn toàn mới.

